

ANNA KAIJA

MAAN MAHTI

ANNAKAIJA

MAAN MAHTI

Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

© 2016 Anna Kaija

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN: 9789524983730

Kansikuva: © 2015 Eveliina Kronqvist

Maailmankartta: ©2016 Anna ja Mika Kaija

Aivan AIKOJEN ALUSSA

*Aivan aikojen alussa
Kohosi kivistä valo
Laskeutui mannuille maan
Meren syvään syliin sulki
Taivaankannenkin väritti*

*Niinpä kylpi Nemuria
Valossa kristallin kauniin
Vaan kaukana oli kivi
Lapset lahjansa unohti
Kiitosta ei kivi kuullut*

*Henkikristalli ovela
Uuden lahjansa lähetti
Neljä pienempää kiveä
Maailmaa suurta suojelemaan
Lapsia kiven neuvomaan*

*Kylmässä kristalli mainen
Sadon suuren lapsille suo
Yrtit parhaimmat kasvattaa
Mullan muokkaa meheväksi
Parannustaidon ojentaa*

*Usvassa kivi vetinen
Meriä hiljaa hillitsee
Järvoissa kaloja kaitsee
Sadetta sopivasti tuo
Näkijän taidot lahjoittaa*

*Kuumassa kivi tulinen
Maailman ytimen rauhoittaa
Höyryjä hönkii pihalle
Lämmön pinnalle lähettää
Soturitaidot opettaa*

*Korkealla kristalli tuulen
Myrskyt uneen tuudittelee
Lempeitä tuulia puhkuu
Tanssittaa pilviä taivaan
Tietoa suurta tarjoaa*

*Viisi kristallia huolehtii
Maailman lapsista monista
Lahjat antaa valituille
Taidot kiven kantajille
Kristallin palvelijoille*

Aurinko oli jo laskemassa, kun Senna kulki kohti kyläaukiota. Yleensä hän oli perheensä kanssa syömässä päivällistä tähän aikaan, kun isä oli palannut pelloilta, mutta ei tänä iltana. Huhu kertoi, että Noutajat saapuisivat Nahahaan, joten lähes koko kylä oli saapunut aukiolle odottamaan.

”Älä huoli, eivät ne välttämättä sinua vie”, Sara, isosisko, kuiskasi Sennan korvaan ja puristi tiukemmin hänen kättään. Senna vastasi puristukseen, mutta tunsu sydämensä lyövän tiheämmin. Ehkäpä veisivätkin, ehkä juuri hänet valittaisiin.

Koskaan aiemmin Noutajat eivät olleet tulleet Nahahan asti. Aina uusi temppelineito oli löytynyt lähempään Maakristallin temppeliä. Niin olivat kylän vanhimmat sanoneet, kun huhut Noutajista olivat kauppiaiden mukana kantautuneet Nahahaan. Monet olivat myös tuhahdelleet lähes vihamielisesti koko ajatukselle, Sennan isä muiden mukana. Isän mielestä koko temppelitoiminta oli ajanhaaskausta. Ihmiset eivät tarvinneet kristalleja mihinkään enää nykypäivänä vaan pärjäisivät hyvin omillaan. Niin isä oli sanonut monet kerrat.

Senna ei tiennyt, mitä Maakristallista olisi pitänyt ajatella. Hän oli pienestä asti lähettänyt sille rukouksensa, kuten äiti oli opettanut, muttei ollut koskaan käynyt temppelissä. Sanottiin, että kristalli suojeli Minolan asukkaita ja piti huolta myös maasta, jotta se pystyi ravitsemaan kaikkea päällään kulkevaa. Sennasta sellainen kristalli kuulosti hyvältä ja tarpeelliselta, mutta isän mukaan maa ja sää pitivät itse huolta itsestään eikä minkään kivenmurikan rukoilemisella ollut merkitystä.

”Temppeliin viedään vain sopivia tyttöjä”, Sara jatkoi kuiskutteluaan. ”Ei meidänlaisiamme. Siellä pitää näyttää kauniilta ja sievältä, ei saa olla punaisia hiuksia tai roskia naamassa.”

”Mitä väliä pisamilla on?” Senna sihahti takaisin ja hinkkasi poskeaan. Voisivatko pisamat oikeasti pilata hänen mahdollisuutensa?

Vasta hiljattain Senna oli kuullut isän puhuvan naapurin miehen kanssa tytärtensä naimakaupoista. Sara oli jo naimisissa, mutta Sennaa isä ei ollut ehtinyt toistaiseksi näyttää. Isällä oli kuitenkin suunnitelmia, Senna oli kuullut ylpeyden isän äänestä, kun isä oli kehuskellut tuurillaan naapurille. Vielä Senna ei ollut saanut selville, kenelle hänet aiottiin antaa ja kuinka pian, mutta ajatus oli niin kauhistuttava, ettei hän edes halunnut tietoa.

Temppeliin pääseminen saattaisi hyvinkin olla Sennan pelastus. Toki jopa papittaret jättivät toisinaan tehtävänsä mennäkseen rikkaisiin naimisiin, mutta pakollista se ei ollut. Äidin puheiden mukaan osa temppelissä asuvista naisista jäi sinne koko iäkseen ja eli naimattomina, mutta omavaraaisina. Se kuulosti hienolta. Vain harva nainen pystyi elättämään itsensä ilman miehen tarjoamaa turvaa, mutta papittaret olivat poikkeus säännössä.

Nyt Sennalla oli mahdollisuus päästä karkuun kohtaloa ja lähteä opiskelemaan papittareksi. Hänen täytyisi vain jotenkin vakuuttaa Noutajat siitä, että hän oli juuri oikea tyttö. Miten hän tekisi sen? Entä jos pisamat tosiaan olisivat este? Ei kai ulkonäöllä voinut olla kristallille merkitystä?

”Pisamat saavat ihon näyttämään sairaalta”, Sara kertoi ja vahvisti Sennan huolta.

”Eivät ne estäneet sinua pääsemästä naimisiin”, Senna tuhahti. Sisko oli mennyt naimisiin edellisenä kesänä ja odotti nyt esikoistaan. Ainakaan aviomiehen saamista ’roskat naamassa’ eivät siis estäneet.

”Se on eri asia”, Sara kuittasi. ”Ei sinulla ole hätää. Usko pois. Isä pystyy kyllä vakuuttamaan tulevan vävynsä, mutta temppelille hän ei ala puhua puolestasi.”

Senna ei ehtinyt vastata, sillä juuri silloin vaunut kolisivat kylän porteista sisään ja pysähtyivät aukion laitaan. Kuljettajan paikalla istuvista miehistä toinen hyppäsi alas ja kiirehti avaamaan vaunujen oven. Sennasta tuntui, ettei mikään muu liikkunut. Tuuli lakkasi kulkemasta, ihmiset seisoivat paikoillaan ja

linnutkin hiljenivät. Edes sirkat eivät sirittäneet, vaikka olivat vasta äsken aloittaneet iltaserenadinsa.

Vaunuista astui ulos keski-ikäinen nainen, jonka tummat hiukset laskeutuivat putouksena vaalean, pitkän kaavun rinnoille. Naisen kasvoilla oli lukematon ilme, mutta koko olemus huokui rauhaa. Senna piti naisesta välittömästi.

Naisen perässä vaunuista nousi tyttö, joka ei voinut olla Sennaa paljoa vanhempi. Tytöllä ei ollut yllään kaapua vaan tummat, erittäin leveälahkeiset housut, joita Senna ensivilkaisulla luuli hameeksi, ja vaalea kietaisupaita. Tytön vaaleat kiharat näyttivät kurittomilta ja silmät säihkyivät innokkaina. Jos papitar hallitsi ilmeensä ja olemuksensa täysin, tytön osalta tilanne oli päinvastainen; jokainen tunne näytti heijastuvan silmien säihkeessä ja hymyn tuomissa kuopissa.

Tyttö piteli käsissään koristeellista pussia seuratessaan papitarta kyläläisten keskelle. Senna tunsu puristuksen olkapäissään ja vilkaisi taakseen. Isä oli ilmestynyt paikalle tiukka ilme kasvoillaan.

Senna käänsi katseensa takaisin tulijoihin. Kukaan ei vielä kukaan sanonut mitään, mutta näiden annettiin kulkea aivan keskelle aukiota.

"Tervehdys Maakristallin temppelistä", papitar aloitti soinnikkaalla äänellään. Senna pidätteli hengitystään kuullakseen jokaisen sanan mahdollisimman tarkasti. "Kristalli on puhunut meille ja kertonut, että on aika hakea temppeliin uusi neito. Tiemme on kulkenut aina teidän kyläänne asti ja pyydämme saada suorittaa pyhän rituaalin. Kenties uusi neito löytyy tyttärienne joukosta."

"Ette ryöstä tästä kylästä ainuttakaan tyttöä!" joku kylän miehistä karjaisi.

"Maksamme perheelle hyvityksen, jonka pitäisi korvata taloudellinen menetys", papitar vastasi. "Tytön perhe on myös tervetullut vierailemaan temppelissä eivätkä tytöt ole vankeja. Hekin käyvät kotona aina toisinaan. Emme tulleet ryöstämään ketään."

"Tuota roskaa te hoette joka paikassa. Yksikään tyttö ei ole matkaltaan palannut!" mies jatkoi karjumistaan. "Painukaa sinne, mistä tulitte. Ette ole tervetulleita tänne!"

Papitar astui askeleen eteenpäin, mutta tuntui samalla kasvavan kokoa valtavasti. Senna puhalsi ilman keuhkoistaan ja veti syvään henkeä. Hän ei tiennyt, mitä tapahtui, muttei kyennyt irrottamaan katsettaan naisesta.

”Me saavuimme tänne pyhällä asialla. Teillä ei ole oikeutta kieltäytyä rituaalista. Jokaisen tulee tuntea ylpeyttä pelkästä mahdollisuudesta osallistua”, nainen ilmoitti äänellä, joka ei jättänyt sijaa vastaväitteille.

Kultatukkainen tyttö siirtyi papittaren vierelle ja avasi kirjaillun pussin suun, kun kyläläiset vaikenivat sanojen myötä. Papitar nosti esille värittömän kristallin ja kohotti sen kasvojensa yläpuolelle.

”Jokaisella 10-15-kesäisellä tyttölapsella on mahdollista tulla kristallin valitsemaksi. Pyydän teitä nyt astumaan eteeni, jotta teitä voidaan koetella”, papitar lausui ja laski kiven alemmas.

Senna tunsu isänsä tiukan puristuksen olkapäissään, mutta nykäisi itsensä irti otteesta ja käveli muiden mukana lähemmäs papitarta. Hänen sydämensä jyskytti raskaana rinnassa ja hengitys tuskin kulki. Hänen oli pakko painaa kädet helmiohinsa, jotta ne eivät olisi tärisseet näkyvästi.

Kun kaikki oikean ikäiset tytöt olivat asettuneet riviin papittaren eteen, nainen käveli ensimmäisen luokse ja kosketti kristallilla hänen otsaansa. Papitar mutisi sanoja, joista Senna ei saanut selvää. Hän vain odotti jotain tapahtuvaksi, mutta sai odottaa turhaan. Hetken päästä papitar siirtyi seuraavan tytön kohdalle. Koko ajan nuori tyttö kulki hänen kannoillaan jännittynyt ilme kasvoilla.

Seuratessaan rituaalin kulkua Senna tajusi hyvin nopeasti, ettei mitään ollut tehtävissä. Jos tytöiltä olisi kysytty jotain, hän olisi voinut yrittää kehitellä nokkelia vastauksia. Hän olisi voinut sanallisesti vakuutella olevansa oikea valinta, mutta nyt hän saattoi vain seistä ja odottaa omaa vuoroaan. Jokaisen tytön otsaa vasten painettiin kristalli, niin luultavasti hänenkin. Hän saattoi luottaa ainoastaan hyvään onneen, ja valitettavasti sitä ei ollut osunut hänen kohdalleen mainittavan paljon.

Aurinko ehti jo kadota metsän taakse, ennen kuin papitar tuli Sennan kohdalle. Sennan sydän yritti tunkeutua hänen rintansa läpi, kun viileä kristalli kosketti hänen otsaansa. Hän puristi luomensa kiinni ja kätensä nyrkkiin eikä uskaltanut antaa pihauksenkaan karata huuliltaan. Hän keskitti kaikki ajatuksensa siihen, kuinka ei halunnut joutua naimisiin vaan päästä temppeliin palvelemaan kristallia.

Yhtäkkiä kirkas valo loisti Sennan luomien läpi. Hän räpäytti silmänsä auki, vaikka valo sai ne vuotamaan vettä. Hetkeen hän ei nähnyt muuta kuin valkoista. Hänen korvissaan kohisi ja päässään pyöri. Tarkoittiko valo... oliko hänet valittu?

"Ei!" isän ääni kantautui jostain kaukaa. Tömähtävät askeleet juoksivat aukiolle ja Sennaa tartuttiin taas olkapäistä. "Minun tyttäreni ei lähde minnekään. Hän on menossa ensi vuonna naimisiin!"

"Olenko?" Senna henkäisi. Niin pian! Koko ajan hän oli uskotellut itselleen, että aikaa oli vielä. Nyt hän tajusi, ettei sitä ollut. Tämä oli hänen ainoa tilaisuutensa.

Papitar hymähti ja pudotti kristallin takaisin mukanaan kulkevan tytön pussukkaan. Kiven valo hehkui vielä hetken kankaan läpi, mutta himmeni sitten. Senna tuijotti naista herkeämättä, edelleenkin papittaren kasvoilta ei voinut lukea minkäänlaisia tunteita.

"Olen pahoillani menetyksestänne, mutta kristallin tahto on rikkomaton. Temppeli hyvittää teille avioliiton peruuntumisesta aiheutuvan tappion", papitar ilmoitti. "Mikä on nimesi?" hän kääntyi puhumaan Sennalle.

Senna nielaisi, ennen kuin sai vastattua. "Senna Tarragonintytär", hän kuiskasi. Hän olisi halunnut oman äänensä kuulostavan yhtä soinnikkaalta ja vahvalta kuin papittaren, muttei onnistunut.

"Tästä lähtien olet neito Senna Maakristallin temppelistä", papitar julisti. "Käy hakemassa kotoasi, mitä haluat mukaan. Lähdemme paluumatkalle mahdollisimman pian."

”Älä kuvittele, että voit määräillä täällä, sinä haahka!” isä karjaisi ja töytäisi Sennan selkänsä taakse.

Senna katseli kauhuissaan, kun isä astui kohti papitarta ja kohotti kätensä. Samalla hetkellä vaunujen luona odottaneet miehet ryntäsivät paikalle. Toinen tarttui isään ja toinen osoitti kurkkua keihäällä. Kyläläiset liikahtelivat levottomina, varmaankin laskelmoivat ehtisivätkö kukistaa miehet, ennen kuin nämä tappaisivat Sennan isän.

Kylmä hiki valui Sennan selkärankaan pitkin, kun hän tuijotti näkyä. Hän ei tullut isänsä kanssa erityisen hyvin toimeen, mutta isä oli hänen ainoa elossa oleva vanhempansa. Mitä tahansa tapahtuikin, hän ei halunnut isälle mitään pahaa.

”Älkää satuttako isääni, pyydän”, Senna kääntyi papittaren puoleen ja loi tähän niin anovan katseen kuin suinkin osasi. ”Teen mitä vain.”

”Pysy erossa tästä, Senna”, isä murahti.

”Isä, minä haluan lähteä”, Senna pyysi ja kääntyi nyt katsomaan isäänsä. Katsetta oli lähes mahdoton tavoittaa, sillä isä oli Sennaa reilusti pidempi ja vartijamies oli taivuttanut isän kaulan taaksepäin niin, että siitä olisi helppo tökkäistä keihäs läpi hetkenä minä hyvänsä.

”Sinut on luvattu Take Heralinpojalle, et lähde minnekään.”

Sennan sydän jysähti ja hän puri huultaan. Take oli kylän pojista suosituin ja erittäin komea, hän oli myös kylän päällikön pojista nuorin. Vanhin oli naimisissa ja keskimäinen kihlattu naapurikylän tytölle, jota Senna ei tuntenut. Take oli Sennan ikäinen eikä siksi vielä ollut solminut omaa sopimustaan. Monet kylän tytöistä puhuivat tästä varsinaisena saaliina. Senna ei kuitenkaan ollut koskaan ollut erityisen kiinnostunut Takesta tai kenestäkään muusta kylän pojasta. Hän ei halunnut naimisiin. Hän tiesi, että isä ajatteli vain hänen parastaan, mutta hän halusi elämältään jotain muuta.

”Take löytää paremman vaimon”, Senna sai puserrettua sanat ulos. Hän oli jo lapsena oppinut, ettei isän vastustaminen ollut hyvä ajatus, mutta tämä asia oli hänelle tärkeä.

”Äitisi kääntyisi haudassaan, jos kuulisi sanasi”, isä huomautti kiukusta punaisena. ”Tuotat häpeää hänelle.”

”Äiti rukoili kristallia päivittäin”, Senna uskaltautui sanomaan. ”Hän olisi ylpeä minusta.”

”Mene hakemaan tavarasi”, papitar kehotti Sennaa uudestaan. ”Emme vahingoita isääsi, mutta näyttää siltä, että joudumme pidättelemään häntä.”

Senna katsoi papitarta silmiin naisen puhuessa. Sisimmässään hän tunsi, että tähän saattoi luottaa. Hän nyökkäsi ja kääntyi kannoillaan. Ihmiset hajaantuivat hänen tieltään, kun hän lähti juoksemaan kohti kotia. Vapaa, hän olisi vapaa. Hänen ei olisi koskaan pakko mennä naimisiin. Ei Taken kanssa, ei kenenkään. Hän saisi elää erilaisen elämän kuin muut.

Senna sai vähäisen omaisuutensa kasattua ennätysvauhdissa. Hän tunsi epämääräisen ikävän puristavan rintaansa, kun sulloi kassiin vaatteensa ja korunsa. Hän pysähtyi katselemaan pientä makuusoppeaan, jossa oli nukkunut vuosikaudet. Enää hän ei viettäisi siellä yhtään yötä, hän ei välttämättä enää koskaan astuisi koko taloon. Hän ei tiennyt, näkisikö isäänsä tai Saraa ja vielä syntymätöntä lasta. Hän tajusi menettävänsä paljon.

Kaikki oli tapahtunut nopeasti. Toisaalta oli hulluutta lähteä, toisaalta Senna tunsi kahleiden irtaavan nilkoistaan. Hän oli koko ikänsä haaveillut elämästä kylän ulkopuolella. Hän oli ajatellut ryhtyvänsä kierteleväksi kauppiaksi tai vaikkapa parantajaksi, mutta isä oli sanonut, että sellaiset olivat miesten töitä. Naiset menivät naimisiin, synnyttivät lapsia ja hoitivat kotia. Sennasta sellainen oli kuulostanut vankilalta.

Senna painoi laukkinsa kiinni ja vilkaisi viimeisen kerran makuusoppeaan, ennen kuin käveli takaisin ovelle. Yllättäen kynnys tuntui kasvaneen valtavan korkeaksi eikä hän hetkeen ollut varma, pystyisikö todella astumaan sen ylitse. Kenties tämä olisi viimeinen kerta, kun hän sulkisi kodin oven perässään. Hän voisi vielä muuttaa mielensä ja juosta metsään. Hän voisi piilotella päivän, pari, kenties kolmekin. Ehkä Noutajat silloin lähtisivät pois ja Senna saisi palata

entiseen elämäänsä, jossa kaikki olisi tarkasti suunniteltua ja turvallista. Kiusaus karkaamiseen kutkutteli hänen mieltään, sillä lähteminen oli pelottavaa. Selviäisikö hän ilman isää ja siskoa? Hän ei tuntenut temppeleistä ketään. Entä jos hän ei pitäisi elämästä siellä? Ei hän suoranaisesti rakastanut Nahahan pikkukylää, mutta se oli kuitenkin hänen kotinsa. Hän oli aina ollut siellä, syntynyt ja asunut. Hän ei tiennyt muusta.

Taken kasvot työntyivät virnistelevinä Sennan mieleen. Hän muisti kylän lasten yhteiset leikit. Leikit, joissa Take oli määrännyt jokaiselle roolin kyselemättä. Poika oli syntynyt johtajaksi. Halusiko Senna, että Take johtaisi myös hänen elämäänsä? Pelkkä ajatus puistatti häntä.

Senna puristi laukun tiukemmin rintaansa vasten ja astui kynnyksen yli. Hän vilkaisi vielä kerran sisälle, ennen kuin työnsi oven kiinni ja lähti kävelemään takaisin muiden luokse. Kun hän saapui aukiolle uudestaan, hän tunsu kyläläisten katseet poltteena ihollaan.

”Älä lähde, Senna.” Sara tuli Sennan luokse ja tarttui hänen käsiinsä. Saran silmät olivat täynnä huolta ja surua. ”Me tarvitsemme sinua kotona.”

”Jääminen ei ole vaihtoehto”, Senna vastasi. ”Sinä tiedät, että olen aina halunnut jotain muuta kuin tavallisen elämän täällä.”

”Tuollainen on vain lapsellista haaveksuntaa. Kun saat miehen ja lapsia, mielesi muuttuu”, Sara yritti vakuuttaa. ”Ajattele, millainen saalis Take on”, hän kuiskasi niin hiljaa, ettei kukaan muu voinut kuulla sanoja. Senna tunsu piston rinnassaan, mutta puisteli päätään.

”Kirjoitan sinulle”, hän lupasi ja halasi siskoaan lujasti. ”Ja tulen myöhemmin katsomaan sinua, kunhan lapsesi on syntynyt. Me tapaamme vielä, ei tämä ole kaiken loppu.”

Senna irrottautui siskostaan ja käveli isänsä luokse. Vartijat pitelivät isää yhä paikoillaan. Oli hämmäntävää, etteivät kyläläiset olleet yrittäneet tehdä mitään. Senna oli ollut puolittain varma, että nämä olisivat yrittäneet vapauttaa isän ja ajaa papittaren pois. Asetelma kuitenkin näytti jäätyneen paikoilleen, aivan kuin

*K*ristallit ovat suojelleet Nemuriaa aikojen alusta. Kun Senna saa tilaisuuden lähteä Maakristallin temppeliin oppiin, hän jättää pienen kotikylänsä taakseen. Temppeliin käy myös raisun Momin tie, kun vanhemmat haluavat parantaa hänen mahdollisuuksiaan hyvään naimakauppaan. Astara liittyy tietämättään kristallien ja papitarten ylivaltaa vastustavan joukon riveihin tarvitessaan rahaa elämiseen.

Kolmen nuoren naisen polut kohtaavat, kun vastakkaiset voimat lyövät yhteen. Säilyykö maakristallin mahti vai koittaako uusi aika?

Maan mahti on julkaistu aiemmin ainoastaan e-kirjana, mutta nyt se on saatavilla myös painettuna.

Kannen kuva: Eveliina Kronqvist